

И, щомъ му вземалъ капата, дяволътъ се показалъ такъвъ, какъвто си е и старецътъ му видѣлъ и рогата и опашката и хитритѣ очи.

— Хванахъ ли те азъ тебе, злия надъ злитѣ? — засмѣлъ се дѣдо Божилъ и скрилъ капата въ пазухата си. Дяволътъ се примолилъ, приплакалъ:

— Дай ми, дѣдо Божилю, капата!...

— Не, чакай малко. Ще ти дамъ капата, ама нека ми помогнешъ презъ лѣтото да пожъна, да повърша. Па и на нѣкои работи да ме научишъ, че тогава.

И дѣдо Божилъ изпрегналъ едина волъ да почива, впрегналъ дявола на негово мѣсто и почналъ пакъ да си оре.

Дяволътъ станалъ робъ на стареца и му вършилъ всичката работа. Изоралъ му нивитѣ, посѣлъ ги. Кога дошло лѣто, покосилъ ливадитѣ, пожъналъ нивитѣ, овърхалъ житото.

Той много хитрости правилъ да си вземе шапката, но старецътъ сѣ въ пазухата си я носилъ.

Дошло време да се бере гроздето. Дѣдо Божилъ отишелъ на лозето, завелъ и дявола да бере. Обрали гроздето, смачкали го на вино и го преточили. Тогава дѣдо Божилъ накаралъ дявола да очисти линоветѣ и да изхвърли джибритѣ въ рѣката.

— Какво ще ги хвърлишъ, — рекълъ дяволътъ, — и отъ тѣхъ може да стане нѣщо.

— Какво? — запиталъ старецътъ.

— Дай ми шапката, ще ти кажа.

— Не, ще ми кажешъ, че после...

И дяволътъ научилъ тогава дѣда Божила какъ да превари джибритѣ, та да извади отъ тѣхъ ракия.

Когато изварили ракията, дѣдо Божилъ сръбналъ, харесала му и той похвалилъ дявола.

На дявола му станало приятно отъ похвалитѣ и рекълъ:

— Хе, колко работи азъ още зная!...

— Кажу ми ги, — казалъ дѣдо Божилъ, — и азъ ще ти дамъ шапката и ще те пусна на свобода.

Тогава дяволътъ му рекълъ: